

ligere henledet den forhenværende høitagede Finansministers Opmærksomhed herpaa, han svarede imidlertid, at jeg kunde være vis paa, at der ikke stete Noget, som var imod Loven, men dertil svarede jeg, at en Branddirektør, som endog dengang havde Sæde i denne Forsamling, og som lod mine Ord staa uimodsagte, havde sagt, at han ikke opmaalte Bøndergaarde i Genhold til denne Lovbestemmelse. Om han handlede rigtig eller ikke, skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme, jeg tror nærmest, han har handlet rigtig, thi det er mig ikke klart, i Kraft af hvilken Bestemmelse man har sat disse Hovedgaarde og Bøndergaarde saavel som Skolerne i Skat; men det er vist, at det kun kan virke i høj Grad demoraliserende, at man saaledes gaar frem anderledes i den ene Provinds end i den anden. Vort Endringsforslag vil ikke bøde paa alle disse Uligheder, men det vil, som sagt, bøde paa den værste, idet jo, naar Forslaget vedtages, ingen Næringsdrivende vil komme til at svare Skat i et større Forhold end efter, hvad hans Næring indbringer. Vi have ment, at Sogneraadene vare de, der bedst kunde opgive inden hvert Aars Januar Maanedes Udlob til vedkommende Branddirektør, hvor stor Næringen var baade af bygningsafgiftspligtigt og ikke bygningsafgiftspligtigt Erhverv. At vi netop have valgt Januar Maaned, er stet særlig med Hensyn til denne Stattefordeling; men det stemmer ogsaa med, at Sogneraadene hvert Aar inden Januar og Juli Maanedes Slutning skulle opgive dem, der drive fri Næring. Jeg kan ikke tro, at det skulde være sært vanskeligt for Sogneraadene at gjøre denne Opgøvelse; thi dels vil det i hver Kommune være forholdsvis faa, der drive blandet Erhverv, det vil væsentlig kun være Smaafolk, og det vil i Virkeligheden være meget lettere at beregne Indtægterne for deres Vedkommende end for dem, der have store Indtægter, og desuden kunne de Paagjældende jo gjøre Selvangivelse. Det staa dem frit for mundtlig at tale med Sogneraadene og give dem Oplysning, og Sogneraadene kunne jo selv tilkalde dem, og der er desuden mange andre Maader, hvorpaa Sogneraadene kunne komme under Væb med, hvor store Indtægter Folk have. Det kunde maaste være vanskeliggere i det Tilfælde, hvor en Hvermand driver Leasværk, men dette vil selvfølgelig kun være paa store Gaarde, og naar de Vedkommende ikke ville gjøre Selvangivelse, saa maa de virkelig ligesom ved Ansættelse til Indkomstskat finde sig i det mere eller mindre rigtige Skøn, Sogneraadene i saa Henseende maatte have. Jeg har ogsaa talt med flere Sogneraadsmedlemmer derom, og de indrømme, at det ikke er noget Uoverkommeligt for dem, de mene, at det ved Siden af det Meget, der paaligger dem, vil være forholdsvis en ren Bagatel for dem. Jeg kunde tænke mig den Indvending, at det

skulde forarsage Branddirektørerne en væsentlig Ueilighed, men heller ikke dette er begrundet; thi naar det i Slutningen af den af os foreslaede nye § 4 hedder: „Ved Opmaalingsforretningen af de Bygninger, i hvilke den blandede Næring drives, maa kun saa stor en Del af Bygningens Assurancesum og Pladeindhold lægges til Grund for Bygningsafgiftens Beregning, der svarer til den Del af Indtægten, som den bygningsafgiftspligtige Næring indbringer“, saa er det jo indlysende, at Branddirektøren ikke behøver at optage en ny Opmaalning, thi han har jo en saadan; det er altsaa kun en simpel Beregning af maaste høist 100 Næringsdrivendes Indtægter i vedkommende Branddirektorat, og dette kan i Virkeligheden ikke være uoverkommeligt. Selv om han ogsaa skulde have en lille Godtgørelse, saa er dette Intet ved Siden af, at vi komme til at gjøre Ret og Skjel til alle Sider. Den finansielle Betydning kan heller ikke være det, der kan lægge Hindring i Veien for Forslaget; thi Statskassen vil vistnok staa sig daarlige ved at faae en Skat, med Hensyn til hvilken omtrent Alle ere enige i, at den ikke er retfærdig og ligelig. Den finansielle Betydning kan dernæst heller ikke være nogen Hindring, naar vi se hen til, at det finansielle Resultat efter Lovforslaget er — siger og skriver — 20,000 Rd., altsaa $\frac{1}{11}$ af hele Landboernes Bygningsafgift. Hvad der her bliver Spørgsmaal om ved blandet Erhverv, bliver altsaa en rent forsvindende Del. Desuden blive Vedkommende heller ikke fri for Afgift, idet de komme til at betale en saa stor Del, som svarer til deres Næring, og det er jo endog et Spørgsmaal, om der ikke i en vis Henseende kunde tilveiebringes en større Indtægt derved, thi man kan jo sige sig selv, at Sogneraadene, naar et saadant Lovforslag bliver vedtaget, ville være anderledes korrekte til at opgive, hvem der i Virkeligheden driver Næring. Nu trykke de sig derved, og det med Ret, og ville gjerne træffe sig tilbage dervfra, fordi de vide, hvor vigtigt det er, at en Mand, for hvem Næringen kun er en lille Bimtdragt, skal svare en betydelig Skat deraf, men fremtidig ville saadanne Folk muligens komme med til Skatteansættelse i Forhold til den Andel, som vedkommende Næring indbringer. Jeg vil desuden sige, at Tilstanden paa en vis Maade virkelig vil blive mere uretfærdig efter det Lovforslag, der er forelagt, end den er efter det nu Bestaaende, dersom ikke en Endring som den af mig foreslaede vedtages; thi derved vil det indtræffe, at mangen Gaandværker, som har flere Svende, i Kraft af denne Lov bliver fritagen for Afgiften, fordi han driver det ene og udelukkende som Næring, og hans Bygninger ikke ere asjurerede for 500 Rd., hvormod den blandede Næring næsten altid er sikker paa at komme med, fordi det andet Erhverv, Vedkommende driver, naturligvis fordrer en ikke ringe Tilskrivning af Bygninger. Jeg skal med disse Ord anbefale vort Forslag til Thinget, og jeg vil